

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 57.

Sjerde Session.

20de Møde.

Løvedagen d. 13. November.

(Fortf.)

Tscherning (fortf.): Herester troer jeg, at det maa billiges, at naar vi næste Gang komme sammen, og Regjeringen ikke til den Tid er kommen frem med et Forslag i saa Henseende, vil man ikke kunne afvise noget Medlem, som kommer frem med et Forslag i saa Henseende, selv om det er ligesaa umodent, som jeg gjerne indrømmer, at det nærværende er (En Stemme: Jo vist ville vi afvise det.). Men fordi jeg har den Overtydning, at det ærede Medlem har Ret, som har sagt, at her er ikke Grundlag nok til at bygge videre paa, ligesom ogsaa fordi Tiden ikke vil tillade at blive færdig med det jaar, skal jeg meget opfordre den ærede Forslagsstiller til at ende denne Forhandling paa den simpleste Maade, ved nemlig at tage Forslaget tilbage (Bravo!).

Safs: Det var endda ikke saa slemt, som jeg havde ventet. (Latter) Jeg troede, jeg var faldet imellem en heel Deel Løver (Latter), men det var dog ikke ganske saa slemt (Latter). Hvad iøvrigt Sagen i sin Heelhed angaaer, maa jeg betragte Dvafsalverlovgivningen, saaledes som den har bestaaet siden den bekjendte Forordning af 5 Septbr. 1794, som særdeles uheldig, idet man efter den har dømt Folk, om hvilke det er en Kjendsgjerning, som Juristerne ikke kunne negte, at de have helbredet flere. Endnu for 2 Aar siden er en klog Kone bleven dømt til Tugthuset, naaget det er factisk, at hun i selve Tugthuset har curesret Folk, som have været opgivne af Lægerne. Det er et Factum, at man i Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn samt i Høiesteret dommer Folk, som bevislig have helbredet

Patienter, der have henligget Aar lange paa de offentlige Sygestuer og have været opgivne af Lægerne. Hvad specielt det anførte Exempel angaaer, strømmede hele Christianshavns Befolkning til Tugthuset af Sympathi for den der inddømte kloge Kone (Latter), saa at Politiet maatte lægge sig derimellem. Der er altsaa en uafviselig historisk Kjendsgjerning, at der er kloge Mænd og kloge Koner, der kunne helbrede Syge og virkelig gjøre det, men som alligevel blive dømt heri Landet, skjøndt Dvafsalveranordningen siger, at kun de, der forqvæle Folk, skulle idømmes Straf, og det finder jeg at være en meningsløs Fremgangsmaade, og den ærede Kjøbenhavnske Taler har fuldkommen Ret, naar han sagde, at det var utilgiveligt, uforstaaeligt, at Sligt kunde finde Sted, og, med al Respect for de høilærde Jurister, finder jeg det mildest talt unaturligt. Forordningen omtaler i sin § 5 udtrykkeligt kun de kloge Mænd eller kloge Koner, der forqvæle deres Medborgeres Sundhed, men den taler ikke et Ord om dem, der helbrede Folk, og deraf gives der bevislig mange rundtomkring paa Landet. Er det ikke i højeste Grad unaturligt og uneneffeltigt at dømme kloge Mænd og kloge Koner til Tugt-, Rasp- og Forbedringshuset (Latter), naaget de bevisligen have helbredet Folk, der som incurable ere blevene udfrevne af Kjøbenhavns Hospitaler, og om hvilke Sognekjenderne have sagt, at de ikke kunne hjælpe dem, og Lægerne, at de ikke kunne helbrede dem? Ja, jeg finder det ikke stort bedre, end da hele Geisligheden 1642 lod Maren Splid brænde paa Baalet, efterat hun var dømt for Hexerie, for at hendes Sjæl kunde fare til Helvede (Latter). Jeg troer, at hele denne Forvirring reiser sig fra den saakaldte faderlige Omsorg, som, efter hvad en æret Rigs-